

вели за да я обвинят като издайница на своите хора. Осъдиха я да бъде вързана за едно дърво въ лъса, та диви животни да я разкъсат.

„И тъй Малдонада, която бѣ минала незасегната между гладните животни, чиито нощни резове тя бѣ чула, когато бѣ избѣгала отъ обсадения градъ, трѣбаше сега да бъде прѣдadena на една съдба, отъ която не бѣ възможно никакво избавление. Какъ е могло това момиче, което бѣ живѣло спокойно въ тугемското село, да прѣдаде своите хора, Руецъ не казва, и не е ясно защо той бѣ тъй ревностенъ да я унищожи; но присъдата бѣ произнесена и войниците извикани да я изпълнятъ. Тѣ отведоха Малдонада на вътрѣ въ гората, три мили далеко, и като я вързаха за едно дърво, споредъ неговите заповѣди, оставиха я на смъртта.

„Двѣ нощи и единъ цѣль денъ никой не се грижи за нея; или тя нѣмаше никакви приятели, или пъкъ тѣ бѣха бѣдни, безпомощни люде, безсилни срѣщу силния повелителъ; но на третия денъ, войниците бидоха наново изпратени — да прибератъ костите ѝ. За голѣмо тѣхно очудване, тѣ намѣрили Малдонада никакъ незасегната, но изгладнѣла и очакваща храбро смъртта, която не можеше да бъде далечъ, и която щеше да дойде или отъ гладъ или отъ челюстите на дивите звѣрове. Прѣзъ ужасните часове, които тя прѣкарала тамъ, сж идвали всѣкакву диви звѣрове и я обикаляли, но всички бивали изпжждани отъ единъ пантеръ, който стоялъ до нея и я пазелъ отъ всѣки неприятели и, споредъ единъ писателъ, мртви и умирающи звѣрове лежели наоколо разпрѣснати.

„Когато войниците се приближили, пантерътъ се отдалечилъ малко по-надалечъ, боейки се отъ двама или трима люде повече, отколкото отъ безбройно число диви звѣрове. Но когато войниците, покъртени отъ състрадание за чудното спасение на Малдонада, развързали въжетата, които я стегали, пантерътъ се приближилъ пакъ, и почналъ да скача около нея и да трие главата си о раменѣтъ ѝ, показвайки съ това колко доволенъ е билъ че всичките негови боеве съ звѣроветѣ не сж били напраздно. „И по тоя начинъ — заврѣшва стариятъ лѣтописецъ — тая, която бѣ прѣдadena на дивите звѣрове, бѣ пусната на свобода. Азъ я познавахъ твърдѣ добръ и мисля, че вмѣсто да я назоваватъ „Злочестка“, трѣбаше по-добръ да я нарекатъ „Щастливка“, и историята, която съ нея се случи, показва ясно, че наказанието, което бѣ ѝ наложено, не бѣ никакъ заслужено“.

Ягуарътъ е много близкъ родственикъ на пантера, макаръ да сж смъртни врагове, и той е най-голѣмъ на ржстъ между цѣлото котешко плѣме на сушата въ Америка, дълъгъ повече отъ шестъ стъпки — отъ носа до опашката. Неговата кожа е жълта, покрита съ черни петна, и, както пантерътъ, той е ловкъ катерко и може сжщо така добръ да се нареди, щото да си има за обѣдъ маймуни, които живѣятъ по клонетѣ на дърветата, когато сушата е

наводнена. Той е, може би, най-свирѣпото животно отъ всичките животни на Южна-Америка, и е, сигурно, едно отъ най-силно ревящите. Пантерътъ ходи спокойно по работата си, но ягуарътъ реве и крѣщи толкова, че жертвата има достатъчно прѣдупрѣждения, и много често може наврѣме да избѣга.

Ягуарътъ живѣе въ цѣла Америка, отъ Щата Тексасъ до Патагония — едно голѣмо пространство земя,

въ което владѣятъ различни климати, съ които той трѣбва да съгласува своята храна и своите навици. Така, въ лѣсоветѣ покрай рѣката Амазонъ и други нѣкои голѣми рѣки въ Бразилия, ягуаритѣ си избиратъ легловища по брѣговетѣ или въ трѣстикитѣ покрай езерата. Тукъ тѣ се хранятъ, когато не могатъ да намѣрятъ друго, съ риба, птичи яйца, и по нѣкой пътъ и съ желви, които тѣ изтрѣгватъ съ лапите си отъ костъта. По нѣкога тѣ живѣятъ въ островитѣ, прѣснати низъ голѣмитѣ рѣки; но когато рѣките сж придошли и легловищата имъ сж наводнени, тѣ не могатъ да се здобиятъ съ храна, тѣ плуватъ къмъ брѣга — да търсятъ такъва, и тъкмо по това